

[Jens Thoft]

er det ganske vist ikke blevet, men der er da en henvisning til, at når betænkningen engang kommer, bliver det optrykt, og det må man jo så stille sig tilfreds med.

Jeg har i øvrigt hygget mig med at konstatere, at man ikke ved i Skatteministeriet, at man skal afskrive med hele procenter; dér afskriver man med bruttoprocenter. Men det er lidt mere en feinschmeckerdetalje.

Jeg er træt af indekseringerne i fiskeri, landbrug og skovbrug; jeg finder, det er helt usagligt, medmindre man også vil indeksere gælden. Det er i orden, at man indekserer aktivet, men så må man sandelig også indeksere gælden, for ellers får man jo både i pose og i sæk. Man får inflationsgevinsten på gælden, og man får også gevinsten, fordi man kan få lov at indeksere aktivet, så tingene hænger jo ikke sammen. Det må også betyde, at hvis Maren i det bette hus i køret sætter penge i sparekassen, må man også i gang med at indeksere hendes opsparing, for ellers hænger det da ikke sammen.

Så vil jeg bemærke, at så vidt jeg kan se, er ejendomsavancebeskatningsloven og kursgevinstloven ikke koordinerede. Ved opgørelse af ejendomsavancen bruger man anskaffelsessum, dvs. kontantværdien ved anskaffelsen, og det er godt nok. Som afståelsessum ved salget bruger man også kontantværdien, men nu skal værdien opgøres ud fra kurserne på anskaffelsestidspunktet, og det er også godt nok. Men problemerne kommer, hvis lånene ikke er identiske – hvad de jo ofte ikke er, fordi der er taget nye lån – og så har man i hvert fald et problem. Det betyder reelt, at der er fradrag for kurstab på gælden og skattepligt for kursgevinst på gælden, og det er også godt nok.

Men selskaber har ifølge kursgevinstloven skattepligt for kursgevinster på gæld, hvis gælden er stiftet efter den 27. december 1990, og der er fradrag for kurstab på gæld, hvis blot gælden ikke er udstedt til mindsterenten. Og så kommer problemet: Hvis renten stiger og kurserne falder, kommer man til at betale dobbelt skat; først kommer man til at betale skat af fortjenesten på salg af ejendommen, og så kommer selskabet også til at betale skat af kursgevinsten på gælden ifølge reglerne i kursgevinstlovens § 5. Hvis vi derimod har den modsatte situation, nemlig at renten falder og kurserne stiger, kan man risikere at få fradrag for

et tab, man ikke har haft, og det kan da vist ikke være meningen.

Hvis jeg fik 5 minutter yderligere, ville jeg indlevere mit regneeksempel – som jeg gerne gennemgår – til udvalget, så vi kunne gå det igennem, når forslaget nu om lidt bliver henvist til udvalget, og så kunne ministeren få lov til at regne det igennem. Men det er jo svært at få pauser her, det kører uafledigt; men så må ministeren jo svare på det til tredjebehandlingen, og så vidt jeg kan se, får han et problem.

Så vil jeg godt bemærke, at vi havde ministeren i samråd om en række muligheder for at omgå ejendomsavancebeskatningsloven, og at ministeren mente, at det kunne man ikke. Så har vi i mellemtiden – og »vi« skal forstås som fru Kirsten Jacobsen og mig, der flittigt har dyrket emnet – stillet en række spørgsmål, hvor ministeren må konstatere, at for så vidt angår mindre udlejningsejendomme, som ejeren selv bebor, skal man være ret uopfindsom for at blive ramt af ejendomsavancebeskatningsloven. Ja, ministeren må endda begå vold på alt, hvad der i øvrigt hidtil har været gældende på området, for vi spørger nemlig: Hvis en ægtefælle i forbindelse med en separation, som efterfølgende ophører, har beboet en interessentskabslejlighed i nogle få uger, kan ministeren så bekræfte, at også den del af fortjenesten, som kan allokere til interessentskabslejligheden, vil være skattefri ved salg af ejendommen? Og så svarer ministeren, at det ikke er skattefrit; forudsætningen er, at lejligheden, hvortil brugsretten er knyttet, skal have tjent som bolig for ejeren eller dennes husstand, for at der kan opnås skattefrihed ved afståelsen.

Andre steder i lovgivningen er det tilstrækkeligt, at man har boet i lejligheden en enkelt nat; men her er det altså ikke tilstrækkeligt, at man har boet der i adskillige uger, for ministeren konkluderer, at efter hans opfattelse er det ikke tilfældet i den skitserede situation. Jeg forstår godt, at ministeren er ked af at indrømme, at der er et hul her, det forstår jeg godt. Men jeg synes, at ministeren begår vold på det, der i øvrigt gælder i anden skattelovgivning om beskatning af avancen ved salg af ejendom, når han fastslår, at det er altså ikke nok, hvis man har boet der i nogle få uger. Nu kunne vi jo spørge: Hvad nu, hvis det var i 2 måneder? Hvor går grænsen? Er det ved 3 måneder eller ved 6 måneder? Er det nok, man er separeret,